

Idila.

Na večer gre ... Utihnil že nad poljem
škrjančka spev je zvočni, miloglasni.
Utihnil trudnih delavcev je spev;
ratar končal je delo svoje mučno,
na dvoru svetli plug počiva mirno,
v svoj mirni stan pastir se vrača s čredo,
pojoč polglasno pesem o ljubezni,
spev o zvestobi in o hrepenenju,
spev o prevari bridki, o trpljenju ...

Na večer gre ... Po prašni cesti vaški
popotnik stopa laganih korakov.
Obraz resan, oko mu zre ognjeno
v ta božji svet, na vas, na polje širno ...
In zdajinzdaj zastane mu korak,
in zdajinzdaj pogladi dolgo brado,
in zdajinzdaj pogladi čelo resno,
v katero mu načrtalo življenje
z jeklenim dletom mnoge je poteze ...

Spomini vstajajo mu v srcu moškem,
in v duši nekaj čudnega budi se
možaku resnemu — nek mehčak čut ...
In glas mu znani šepeta skrivnostno:
»Nekdaj je bilo ...«

A je davno temu ...

Tako pred leti — petdeset jih bode —
 je skakal lahkono po teh livadah.
 Na travnikih je pasel čredo z decó,
 na njivah je pobiral klasje zrelo,
 po gozdih za vasjo lovil je ptiče
 in jagode je bral, piščalke delal
 iz lubja je dreves in rože trgal
 ter materi jih nosil je domov ...
 Uboga žena je bila — udova —
 a ga ljubila vroče z vsem je srcem,
 z vso dušo se oklepala je sina ...
 A leta so brzela ... V širni svet
 poslala ga je mati — mati ne! —
 poslali so ljudje ga plemeniti ...
 Težavno bilo je slovo ... Kako je plakal,
 ko pri odhodu je z roko drhtečo
 zaznamovala ga z znamenjem križa ...
 In ona je plakala. Solze vroče
 so padale na lice nežno sina ...

In šel je ...

Širni svet ga je sprejel
 v valovje svoje, v tok nevarni svoj ...
 In to in ono mu je dal, a vzel
 še mnogo več ... Le enega ni mogel
 mu vzeti in nikdar mu ne vzame:
 ljubezni do roditeljice drage,
 ki spava zdaj, kjer spe vaščani vsi —
 na borni njivi mrtvih kraj vasi ...

Tišina zavladuje v majhnem selu,
 obitelji se zbirajo v domovih.
 Črez stvarstvo vse se tihi mir prostira,
 ovoj dremoten vasico zastira ...

Po potih stranskih dalje speje tujec —
 tja na grobove vede ga korak ...
 In stal je na grobišču dolgo, dolgo,
 oprt na beli kameni pomnik,
 ki ga postavil materi je blagi,

spominjal se je mladih, prošlih dni,
spominjal se dobrot, ki jih delila,
ljubezni vroče, s katero ga ljubila . . .

Nad vas je tiha noč razpela krila . . .
Nad grobi tam trepečejo žalujke,
na križe lije luna blede svit . . .
Osvital svit je lice blede možu,
in lesketala v svitu tam se solza
na licu je pobožnega molilca . . .

In v noči tihi šel je iz vasi . . .
Prišel je tiho — tiho je odšel . . .
Le mati gledala ga iz višin je.
Z zaupanjem v višine gledal sin je . . .

Dolenc.

Zvezdi.

V nebo oči upiram, kjer zvezde se žare, po njih, po njih mi čuti in misli koprne.	Velja li tam človečnost, velja li tam srce? se tam li kaj o sreči, zemljanom tuji, ve?
--	---

Iz solzne te doline se dviga misli vzlet, svetlobo isker žarkih popil bi rad pogled.	Ti zvezda migljajoča, v te vpiram rad oči. A ti ne glej sem doli, ne išči tu ljudi.
---	--

Iz žarkov srebrobledih bi čital rad mi duh, kako tam vesele se in služijo si kruh.	Na tebi morda cvete svobode zlati maj, in morda je vresničen na tebi bratstva raj.
---	---

Ne glej zato predolgo,
ti zvezda, sem v naš kraj!
Lahko bi raj ocvetel,
pobledel tvoj sijaj . . .

E. K.

